

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: H. SALM. GRIFFIER: G. H. W. MEEDER.

REDACT.: H.C.G. LANGEMEYER, H.E. WESTENBERG, F.P. VAN GRONINGEN, P. CROOCKEWIT, N.L. PRAK. VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER— SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35

ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62
UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 66a
19^e JAARGANG 12 NOV. 1946 8 BLZ. No. 6

REDACTIONEEL

Het was even heel stil in de kamer. Alle redactieleden keken elkaar zwijgend aan. Ja, inderdaad. Het was zoo, de wijze woorden van een uitredend lid der Redactie waren weer eens zeer wijs gebleken. Zij bleven elkander zwijgend aanzien, totdat de jongste fluisterend sprak: „Het is weer hetzelfde liedje, tegenwoordig”. Zoo'n indruk had het gemaakt, dat zelfs niemand antwoordde. En het is ook het beste, dat er niets meer wordt gezegd; het is ook het beste dat op U deze woorden zonder commentaar inwerken.

AFSCHIED.

1923.

De Heer M. H. K. Franken schreef in het Gedenboek van het D.S.C.

1e. Een enquête, op initiatief van de Centrale Commissie voor Studiebelegangen ingesteld onder de ingeschrevenen aan de T.H. betreffende hervormingsplannen, had zeer weinig succes.

2e. Ging de vorige keer het streven hier toe (n.l. de hervormingen) uit van de Corpsen uit ons land, thans was het de internationale strooming, opgewekt door een geest tot samenwerken, tot opbouwen, wat de oorlog had vernietigd, wat voor den oorlog niet had bestaan.

3e. Er was een actie gaande onder de „Vakverenigingen” welke ook de oprichting van een Nationale Organisatie beoogde, en daar nu de Senaat in zag, dat de vorming hiervan uit moest gaan van de Studenten vereenigingen en niet van de Studie vereenigingen, werd tot handelen besloten.

4e. Waren dus de vorige plannen tot hervorming speciaal gericht op de eventuele reorganisatie van het Corps zelf (dit waren pogingen om alle studenten in Delft in één Corps te vereenigen), thans was het meer speciaal de verhouding van het Corps tot andere studievereenigingen, zoowel in Delft als daar buiten.

5e. Er werd een Federatie bestuur gekozen waarin zooveel mogelijk alle studenten vertegenwoordigd waren.

6e. Van de Algemeene Studenten Sportvereniging werd na een actief begin niets meer vernomen.

7e. De vereenigde Federatie-besturen in Nederland besloten tot oprichting van een N(ationale) S(tudenten) O(rganisatie) welke aan de eene kant de studiebelegangen en aan de andere kant de belangen der studenten zou behartigen.

8e. Er werden Internationale Conferenties gehouden van soortgelijke nationale organisaties, waarin gesproken werd over uitwisseling en relief-werk voor den Balkan.

9e. Het oude weekblad voldeed niet meer aan de eischen

en in het begin van 1921 was op een samenkomst tusschen de Centrale Commissie, de redactie van het D.S.W. (Delftsche Studenten Weekblad) en den Senaat dit blad zoodanig hervormd dat het als orgaan van de D. S. Federatie was te beschouwen. Toch bleek een strenge reglementeering van het D.S.W. zijn bloei niet ten goede kwam.

10e. De rol die het Corps bij de oprichting der N.S.O. heeft gespeeld, is zijn naam en geschiedenis waardig.

Wat de Heer Franken schreef was de zuivere waarheid en toch was het in het jaar 1923.

1938.

Van het enthousiasme voor de wil tot samenwerken zoowel lokaal, nationaal als internationaal en de organisaties die hiervan een uiting waren . . . is niets meer te bespeuren. Nauwelijks vijftien jaren na de naoorlogsche periode staat het Corps weer, zooals altijd, alléén. (Uitspraak van een teurgesteld reunist na het weerzien in Delft, Reunistendag tijdens het 18e Lustrum).

Wat deze Reunist beweerde was de zuivere waarheid.

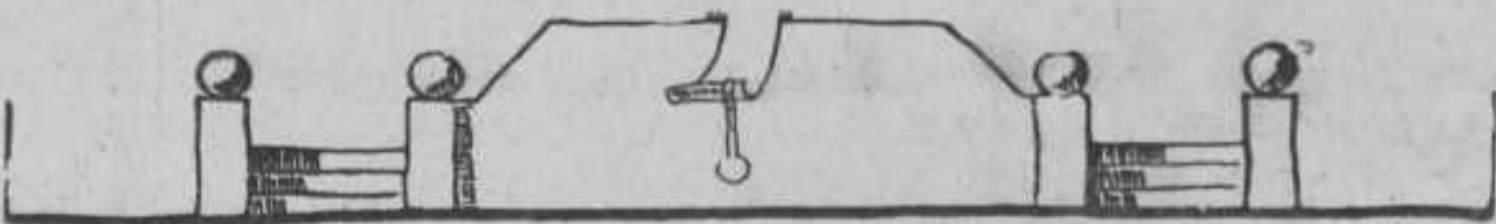
1946.

Dat ook na deze oorlog de studenten niets geleerd hebben en dezelfde paden betreden van hun collegae na de eerste wereldoorlog bewijst dat ook bij de jonge intellectueelen een groot gebrek aan inzicht heerscht.

Laat U niet ontmoedigen lezer en gaat voort op de „zelfde paden”. Ik zal u niet voor gaan nog volgen maar terug keeren om de hoofdweg weer te vinden die regelrecht naar het doel leidt. Daarom neem ik nu afscheid van u.

B.S.

De heeren B. Suurenbroek, W. v. Lutervelt, R. Rademaker en B. W. v. d. Vlucht hebben gevolg gegeven aan hun voorname om uit de redactie te treden.

UIT 'T ROODE KAMERDE

REDE UITGESPROKEN DOOR DEN HEER J. J. GERZON TER GELEGENHEID VAN ZIJN AFTREDEN ALS PRESIDENT VAN DEN SENAAAT VAN HET DELFTSCH STUDENTEN CORPS OP DINSDAG 5 NOVEMBER 1946.

MIJNE HEEREN SENATOREN,
EERELEDEN VAN DEN SENAAAT,
TE INSTALLEEREN SENATOREN,
LEDEN VAN HET D.S.C.,
MIJNE HEEREN,

Nu het de laatste keer zal zijn, dat ik in deze bevoorrechte positie tot U zal mogen spreken, komen vele gedachten bij mij op over de gebeurtenissen, die in het afgelopen jaar hebben plaatsgevonden en over de lijn, waarin het Corpsleven bezig is zich te ontwikkelen.

Het ligt riet in mijn bedoeling om, zooals gebruikelijk is. U een

overzicht over het afgelopen jaar te geven. Slechts eenige, mijns inziens belangrijke feiten, zal ik nogmaals belichten.

Toen mijn Senaat een jaar geleden zijn functie aanvaardde, waren er nog talrijke problemen, die om een oplossing vroegen. De verhoudingen zoowel in het Corps als naar buiten waren nog verre van stabiel en het was slechts mogelijk te gissen, op welke wijze deze vraagstukken opgelost zouden moeten worden.

Mijn mede-senatoren en ik hebben het als een groot voorrecht beschouwd juist in dit moeilijke jaar zoo nauw aan de opbouw en de groei van het Corps verbonden te zijn geweest.

Voortdurend is de Senaat bij het nemen van beslissingen er zich van bewust geweest, dat het onjuist zou zijn bindende besluiten te nemen, die het aspect van het Corpsleven radicaal zouden veranderen, zoolang nog niet het door den oorlog verbroken evenwicht hersteld zou zijn.

Wel was het noodzakelijk om meer dan ooit de waardevolle tradities en gebruiken te handhaven; niet opdat zij klakkeloos opgevolgd zouden worden, maar opdat de groote waarde van deze tradities weer voor de nieuwe leden zou gaan leven.

Wanneer ooit besloten zou moeten worden om zekere facetten van het oude Corpsleven te veranderen, dan mag dit nooit geschieden door onbekendheid hiermede.

Want is niet gedurende de zoo geslaagde Reunie van Oud'leden in Maart j.l. gebleken, dat hetgeen het oude Corps aan zijn leden meegaf meer dan van voorbijgaanden aard was? Bleek toen niet duidelijk, dat het niet verantwoord zou zijn om aan zekere stroomingen toe te geven, die ingrijpende veranderingen in het Corps wilde aanbrengen.

De strijd tusschen vernieuwing en behoud; het zoeken naar evenwicht zoowel in de verhoudingen in het Corps als naar buiten; de geestelijke zoowel als de materiele opbouw; zijn de problemen, die het afgelopen jaar kenmerkten.

Enkele malen laaide de strijd over de toekomst van het Corps plotseling fel op, zooals op de Corpsvergaderingen van 19 October 1945 en 21 Juni 1946, waarin de verhoudingen speciaal met de R.K. Studentenvereniging S. Virgilius werden besproken.

Waarschijnlijk is toen slechts door zeer weinigen begrepen, dat de beslissingen, die hier zouden vallen, verder gingen dan het verleen van bepaalde faciliteiten aan leden van S. V.

Het keerpunt was n.l., of het D.S.C. zijn besloten karakter prijs zou geven door leden op te nemen, die niet aan een eigen groentijd hadden deelgenomen, en vooral of de onderverenigingen los van het Corps zouden komen te staan.

Het resultaat van deze Corpsvergadering was, dat zonder aan de grondbeginselen van het Corps te tornen, toch een zeer redelijke vorm van samenwerking mogelijk bleef.

Deze beslissing, die een zeker dualisme inhoudt, geeft op een duidelijke wijze de geestesgesteldheid weer, die momenteel in het Corps heerscht.

Samenwerking moet niet uitgesloten worden, doch men is niet bereid, hiervoor te groote concessies te doen.

En deze gedachtengang, hoe weinig principieel zij lijkt, is momenteel een zeer begrijpelijke.

Het doel van ieder Corpslid moet allereerst zijn: het Corps zijn oude waarde en kracht terug te geven.

Dan pas, wanneer het Corps geheel gestabiliseerd is, zal nagegaan kunnen worden, of de verhoudingen t.o.v. de andere verenigingen, waardoor tevens ingrijpende veranderingen in de structuur van het Corps zelf zouden moeten plaats vinden, doorgevoerd zouden kunnen worden.

Het is in het besef, dat het zoowel voor het Corps zelf als voor de universitaire samenleving noodzakelijk is, alle krachten eerst voor eigen herstel te gebruiken, dat de Senaat zich sterk verzet heeft tegen de plannen, die een openstellen van de onderverenigingen voor bepaalde groepen tot gevolg zouden hebben.

Het is dus niet een gevolg geweest van een afkeer van vernieuwing of een onwil om met andere verenigingen samen te werken, maar een gevolg van het feit, dat het Corps nu minder dan ooit in staat was deze aderlating te ondergaan.

Immers een D.S.C. zonder onderverenigingen zou als een soort geamputeerd lichaam gedoemd zijn langzaam weg te kwijnen om tot het peil van een „gezelligheidsvereniging” in de meest letterlijken zin des woords af te dalen.

De onderverenigingen samen met de Societeit Phoenix vormen één organisch geheel, waarin ieder Corpslid de opvoeding ontvangt, die hem tot een volwaardig lid van deze gemeenschap moet maken. En juist nu, dat het aantal leden zoo schrikbarend gegroeid is, zal vooral het verticale verband in de onderverenigingen gelegd moeten worden.

Het zal voor iedereen duidelijk zijn, dat voorloopig nauwelijks van eenig contact in de overvolle zalen van de Societeit Phoenix gesproken kan worden.

Op de onderverenigingen rust dus een zware taak en het is verheugend te constateeren, hoe goed zij deze taak begrepen en uitgevoerd hebben.

Wanneer men de activiteiten van de meeste onderverenigingen gadeslaat, dan kan zonder overdrijving gezegd worden, dat zij reeds hun oude peil hebben bereikt.

Dit is wel het duidelijkst bewijs, hoe juist het geweest is, deze pijlers van ons Corpsleven niet uit het groote verband te rukken. Teleurstellend is echter, dat van de regeling, die uiteindelijk voor leden van S.V. gevonden werd, slechts door zoo weinigen geprofi-teerd werd. De vraag rijst dan, of inderdaad de werkelijke wil tot samenwerking bij anderen diep geworteld was, toen ook van hun kant eenige concessies gevraagd werden.

Een ander feit, dat bij de beschouwing van het afgelopen jaar in het oog valt, is de enorme ledenaanwas.

Niet alleen dat het Corps verleden jaar verrijkt werd met eenige honderden kennismakers; na de afgelopen groentijd vermeerde het aantal leden nog met bijna vijfhonderd.

Het is moeilijk een oordeel uit te spreken over de gevolgen van een dergelijke groei.

Het staat vast, dat een groot aantal kennismakers hier niet gevonden heeft, wat zij zochten, en door hun passiviteit niet in staat zijn geweest een kwalitatief stempel op het Corpsleven te drukken. Een groote groep van hen is reeds verdwenen. Het is echter verheugend, dat een gedeelte hier opgenomen en aanvaard is, hier-

mede bewijzend, dat het Corps wel degelijk plaats biedt aan diegenen, die van plan zijn hiervoor iets op te offeren.

De afgelopen groentijd heeft om begrijpelijke reden veel van zijn kracht gemist. Al was de opkomst van de leden niet ongunstig te noemen, toch was het niet mogelijk het enorme aantal candidaat-leden te verwerken.

Door een wisselend systeem van groenenkroegen werd getracht toch nog een persoonlijke ontgroening te bevorderen.

Hierdoor is het geïkt althans iets van de oude sfeer te handhaven. De selectie zal echter vooral na de groentijd plaats moeten vinden. Of deze op juiste gronden zal kunnen geschieden, zal de toekomst moeten leeren.

Zal door het enorme aantal leden het karakter van het Corps zich wijzigen of moet deze periode slechts als een tijdelijke gezien worden? Het is onmogelijk dit reeds nu te voorspellen.

Veel zal van het enthousiasme en doorzettingsvermogen van het eerste jaar geëischt worden en de weg voor hen tot een volwaardig Corpslid zal langer en moeilijker zijn.

Een oppervlakkig toeschouwer zou de conclusie kunnen trekken, dat het Corps dus weer met een zeker gevoel van zelfvoldaanheid in de oude toestand is teruggevallen.

Dit zou echter een verkeerd beeld geven van de werkelijke situatie. Het besef is gegroeid, dat op velerlei gebied samenwerking met andere groepeerings noodzakelijk en gewenscht is. Bij vele is de overtuiging ontstaan, dat het Corps wel degelijk een taak heeft in de Delftsche Studentensamenleving.

De samenwerking met andere groepeerings, die hieruit op velerlei gebied is ontstaan is zeker een winstpunt te noemen.

Dit kristalliseerde zich in Delft in de oprichting van de Delftsche Studenten Raad, die een afspiegeling is van de landelijke N.S.R.

In de D.S.R. is het gedurende het afgelopen jaar tot een georganiseerd contact gekomen tusschen alle groepeerings. Hierin werden door alle verenigingen met volledig behoud van hun eigen onafhankelijkheid die gemeenschappelijke problemen besproken, die voor den Delftschen student in het algemeen van belang waren.

De wijze van samenwerken, waarbij vaak verenigingsbelangen op den achtergrond gesteld werden, opende de mogelijkheid tot een beter begrip van elkaars standpunt.

Er zal echter in het komende jaar getracht moeten worden meer studenten in deze activiteiten te betrekken, zoodat deze vraagstukken niet alleen door enkelingen behandeld worden maar voor groo-tere groepen levend worden.

Pas wanneer de geest en het contact, die in de D.S.R. zijn ontstaan en in vele andere opgerichte commissies voor algemeene studentenbelangen, meer weerklank in de verenigingen zelf zouden kunnen vinden, dan zie ik hierin voor de toekomst de basis voor beter onderling begrip.

Ik zou U echter met nadruk er op willen wijzen, dat wanneer het D.S.C. inderdaad de plaats, die hem toe komt in de studenten-samenleving, wil blijven innemen, dit als eerste vereischte met zich medebrengt, dat voor deze algemeene problemen meer belangstelling moet ontstaan.

Hoe begrijpelijk het is, dat men eerst zijn krachten aan de opbouw van zijn eigen vereniging wil geven, toch mag men nooit zijn verantwoordelijkheid voor de algemeene vraagstukken verloochenen.

Het is een opmerkelijk verschijnsel, dat over vraagstukken zooals zuivering, interacademiale studentenconferenties of reorganisatie van het Hooger Onderwijs te Delft door de meeste leden slechts gedacht en gesproken wordt, wanneer deze zaken toevallig als agendapunt op een Corpsvergadering voorkomen.

Een afzonderlijk woord zou ik willen wijden aan de verhouding met de Technische Hoogeschool.

Stond in het begin van het jaar het contact met de T.H. nog in het teken van het gedurende de oorlog geschokte vertrouwen tusschen hoogleraren en studenten, al snel is dit uitgegroeid tot een steeds beter wordende verstandhouding.

Het is een zeer verheugend teken, dat van de kant van de Technische Hoogeschool de bij de studenten gevoelde behoefte aan contact met de hoogleraren buiten studieaangelegenheden om begrepen is. Herhaaldelijk is advies van studentenzijde gevraagd en menig probleem kon na gemeenschappelijk overleg worden opgelost. Ook de belangstelling in het Corpsleven is bij vele hoogleraren stijgende.

Bij vele gelegenheden buiten de dit jaar ingestelde maandelijksche professoren-borrel, kon men de aanwezigheid van professoren constateeren.

Ik moge dan ook de hoop uitspreken, dat in de toekomst deze band steeds hechter zal worden en misschien tot een gevoel van academische gebondenheid uitgroeien.

Voor nu dat plannen over een hervorming van het Hooger Onderwijs te Delft in voorbereiding zijn, is het van het grootste belang, dat dit overleg ook voor deze, voor de studentenwereld bij uitstek zoo belangrijke kwestie gehandhaafd blijft.

MIJNE HEEREN,

Zeër in het kort heb ik eenige punten uit het Corpsleven van het afgelopen jaar belicht.

Vele moeilijkheden, zooals, die door het groot aantal leden zijn ontstaan, zullen pas in eenige jaren geheel opgelost kunnen worden. Zeker is, dat het gevaar van te plotselinge radicale veranderingen voorloopig afgewend is.

Van vele gedurende dit jaar genomen maatregelen zal pas later kunnen blijken, of zij juist zijn geweest. Vast staat, dat het Corps nog voor critieke jaren zal komen te staan.

Op Uw schouders rust de plicht het Corps over deze moeilijke jaren heen te helpen; van Uw geestdrift en energie hangt het af, of het D.S.C. de plaats zal blijven innemen, die het steeds ingenomen heeft.

Wie zijn persoon in dienst van het Corps stelt, zal zijn gaven rijkelijk terug ortvangen, zal het studentenleven in zijn groote variatie kunnen genieten en zal de heilzame invloed op zich zelf sterk kunnen voelen.

Het is in deze wisselwerking, dat een van de grootste bekoringen schuilt van het lidmaatschap van de D.S.C.

MIJNE HEEREN, EERE-LEDEN VAN DEN SENAAT,

Het verheugt mij zeer thans in het openbaar mijn dank te kunnen uitspreken namens de Senaat voor de waardevolle hulp, die wij van U genoten.

De toewijding en belangstelling, die U dit jaar voor alle problemen toonde en vooral het enthousiasme, waarmee U steeds weer in moeilijke oogenblikken met raad en daad ons ter zijde stond, deed ons vaak Uw gering aantal vergeten.

Uit naam van het Corps dank ik U.

MIJNE HEEREN SENATOREN,

Over enkele oogenblikken zal de officieele band, die ons gedurende een jaar bond, vervallen.

Samen hebben wij gedurende dit jaar onze beste krachten gegeven aan de opbouw van ons Corps. Meer dan ooit heeft dit jaar veel van U allen geëischt.

Nu deze gemeenschappelijke taak over enkele oogenblikken zal vervallen, komt echter nog sterker tot uiting de band door vriendschap en gemeenschappelijke herinneringen in dit jaar tusschen ons gegroeid.

Moge deze band tot in lengte van dagen blijven bestaan.

MIJNHEER VIETS,

Het is niet op een gemakkelijk moment, dat U de taak van mij zult overnemen.

Er zijn vele moeilijkheden te overwinnen, waarvan de oplossing van essentieel belang is voor de toekomst van het D.S.C.

Veel zal het van het persoonlijk initiatief van U en Uw medesentoren afhangen om deze problemen op de juiste wijze op te lossen.

Tijdens Uw ambtsperiode zal veel van het voorbereidende werk om in 1948 het 100-jarig bestaan van het D.S.C. op een waardige wijze te vieren verricht moeten worden. Moge dit 20ste Lustrum een grootsche uiting worden van een sterk en levenskrachtig D.S.C. De Senaat is er van overtuigd, dat U zich van deze vele moeilijkheden binnen en buiten het Corps bewust bent en dat de levenservaring, de laatste jaren door U opgedaan, U ook in deze van groote dienst zal kunnen zijn.

Uw persoonlijkheid is voor mij een waarborg, dat deze moeilijke taak met een gerust hart aan U kan worden toevertrouwd.

Moge deze functie U even dierbaar worden, als zij voor mij is geweest.

Bij dezen hamerslag dechargeer ik mijzelf en installeer den Heer P. C. Viets als President van den Senaat van het Delftsche Studenten Corps.

REDE UITGESPROKEN DOOR DEN HEER P. C. VIETS TER GELEGENHEID VAN ZIJN INSTALLATIE TOT PRESIDENT VAN DEN SENAAT VAN HET DELFTSCH STUDENTEN CORPS OP DINSDAG 5 NOV. 1946.

MIJNHEER GERZON

Nu U zojuist een functie, waarin U een jaar lang Uw beste krachten aan het Corps gaf, neergelegd hebt, is het mij een voorrecht vanaf deze plaats enkele woorden tot U te mogen richten.

Het afgelopen jaar is er een van grote betekenis voor het Corps geweest.

Tallose problemen deden zich voor en telkens wanneer er een beslissing genomen moest worden, hadden slechts weinig leden hierover een bezonken oordeel, zodat U zich vrijwel alleen voor de moeilijkheden geplaatst zag.

Dikwijls ook hebt U aan het hoofd van een kleine groep, met kracht en mening moeten verdedigen, waarvan eerst later bleek dat zij de juiste was.

Door Uw helder inzicht en vastberaden leiding hebt U van de chaos wederom een gemeenschap gemaakt en daarmee het fundament gelegd voor de verdere ontwikkeling van het Corps.

Het is hiervoor dat ik namens het D.S.C. nogmaals uitdrukking wil geven aan de gevoelens van dankbaarheid, die op de laatste Corpsvergadering zo ordubbelzinnig naar voren kwamen.

MIJNE HEEREN SENATOREN,

Alvorens U te ontheffen uit Uw functie wil ik de woorden van waardering tot Uw president gesproken ook op U van toepassing maken.

Immers zonder Uw voortdurend enthousiasme en plichtsbesef was zijn taak een schier onmogelijke geweest.

Door Uw gezamenlijke bereidheid vele offers te brengen hebt U een eenheid weten te vormen die bij Uw werkzaamheden gedurende het afgelopen jaar, van onschatbare waarde bleek te zijn. Maar ook door Uw persoonlijk optreden en Uw grote belangstelling voor de onderverenigingen bent U velen tot voorbeeld geweest.

Van harte zeg ik U hiervoor namens het D.S.C. dank.

Bij dezen hamerslag dechargeer ik de Heren W. H. Verloop als secretaris, F. H. van der Linde van Sprankhuizen als Thesaurier, W. B. K. Boom als archivaris en P. H. Simon Thomas als Commissaris, en installeer respectievelijk in hun plaats de Heren B. W. van der Vluucht, R. J. H. Roell, J. E. Waterman en H. Hupkes.

MIJNE HEEREN MEDE-SENATOREN,

In het komende jaar zal de hoogste verantwoordelijkheid in het Corps op onze schouders gelegd zijn en veel van ons enthousiasme voor dit Corps eisen. Het zal niet altijd even makkelijk vallen om persoonlijke belangen en genoegens ondergeschikt te maken aan die van het Corps.

De gedachte in deze nimmer alleen te staan en het vaste voor-nemen om met uiterste krachtsinspanning de opgelegde taak ten uitvoer te brengen zullen ons een steun zijn.

MIJNE HEEREN EERE-LEDEN VAN DEN SENAAT EN OUD-SENATOREN,

Veel van de problemen waarvoor de Senaat in het komende jaar gesteld zullen worden, zullen voor U niet nieuw zijn. Eensdeels herinnering en anderdeels ervaring en inzicht weten wij bij U aanwezig, en voelen wij bij ons als gemis.

Slechts de wetenschap dat een beroep op Uw medewerking en steun niet tevergeefs zal zijn, stelt de Senaat in staat zijn taak op zich te nemen.

MIJNE HEEREN LEDEN VAN HET D.S.C.,

De Maatschappij biedt nog steeds aan de studenten als groep, een grote mate van vrijheid, door hen toe te staan niet volgens haar, dikwijls remmend werkende, verhoudingen en vormen te leven. Maar zij verwacht van ons dan ook dat wij dit voorrecht zullen gebruiken om uit eigen wil en met eigen initiatief te komen tot een aanvulling op de wetenschappelijke opvoeding, in de ruimste zin des woords.

Een aanvulling waarbij naast een wetenschappelijk fundament een onafhankelijke wijze van denken en een grote mate van vitaliteit gevormd dient te worden.

Het komen tot een intensief en doelmatig gebruik van deze vrijheid is een van de wijzen waarop men de doelstellingen van het D.S.C. zou kunnen definiëren.

Hieraan zijn enkele beschouwingen vast te knopen over de problemen waar wij in het komende jaar voor gesteld zullen worden. Het zij mij vergund U enkelen hiervan te schetsen.

Reeds bij een oppervlakkige beschouwing van de huidige toestand valt de aandacht op het ongewoon grote aantal leden en dringt zich de vraag bij ons op of dit een tijdelijk ofwel een blijvend verschijnsel zal zijn.

Ongetwijfeld zal deze ledenaanwas een ongunstige invloed hebben op de interne verhoudingen van het Corps, en houdt zij het grote gevaar der algemene vervlakkings in. Maar het is een punt van overweging of desondanks hiermede niet een algemeen studentenbelang zódanig gediend wordt, dat wij het uit dien hoofde hebben te accepteren.

Was de groentijd om begrijpelijke redenen niet datgene wat zij had kunnen zijn, de ragroentijd is dit om onbegrijpelijke redenen. Onbegrijpelijk is het dat nog slechts zo weinig ouderen zich herinneren hoeveel moeite en tijd aan hun opvoeding ten grondslag is gelegd. En dat nog slechts zo weinigen beseffen dat doelbewust een gedeelte van hun tijd ter beschikking van de opvoeding der jongeren te stellen een verplichting is die geen nadere toelichting behoeft.

Meer dan ooit tevoren zullen in de komende maanden de ouderen zich tot de jongeren moeten richten om hen datgene wat het Corps eigen was te doen doorgronden.

Het societeitsleven alleen zal in deze niet voldoende blijken te zijn. Veel zal het van de activiteit van de onderverenigingen afhangen of er alsnog sprake kan zijn van een ragroentijd, of dat dit begrip tot een herinnering zal vervagen. Enkele onderverenigingen gingen reeds voor op de goede weg, maar nog veel meer zullen er moeten volgen. Nimmer mogen daarbij individuele prestaties of een onredelijk chauvinisme voor eigen verering een eerste plaats innemen, maar een intensieve en kritische beschouwing van het Corpsleven zelve moet het uiteindelijke doel zijn.

Een oogenblik wil ik hier nog stilstaan bij de dispuuten en wel speciaal bij die dispuuten wier enig levensteken bestaat uit een, uit sleur gehouden, bijeenkomst en het vermelden van de namen hunner leden in de almanak. Daar waar een bij uitstek goede gelegenheid geboden wordt om te jaars uit hun eigen kring los te maken komt een aantal leden gemoedelijk bijeen omdat zij toevallig tot hetzelfde dispuut behoren. Van een eigen karakter en een vitaliteit is weinig meer te bespeuren. Een minder glanzend aspect van het huidige Corpsleven waarin niet dan met Uw aller medewerking verandering kan komen.

Door een geringe belangstelling voor het eerste jaar komt niet alleen hun opvoeding in het gedrang, maar ook het in deze tijd wel bijzonder urgente probleem der selectie. Immers waar het zulke ongewoon grote aantallen betreft, biedt een activiteit in het jaar zelve onvoldoende waarborgen voor een doelmatige en rechtvaardige selectie.

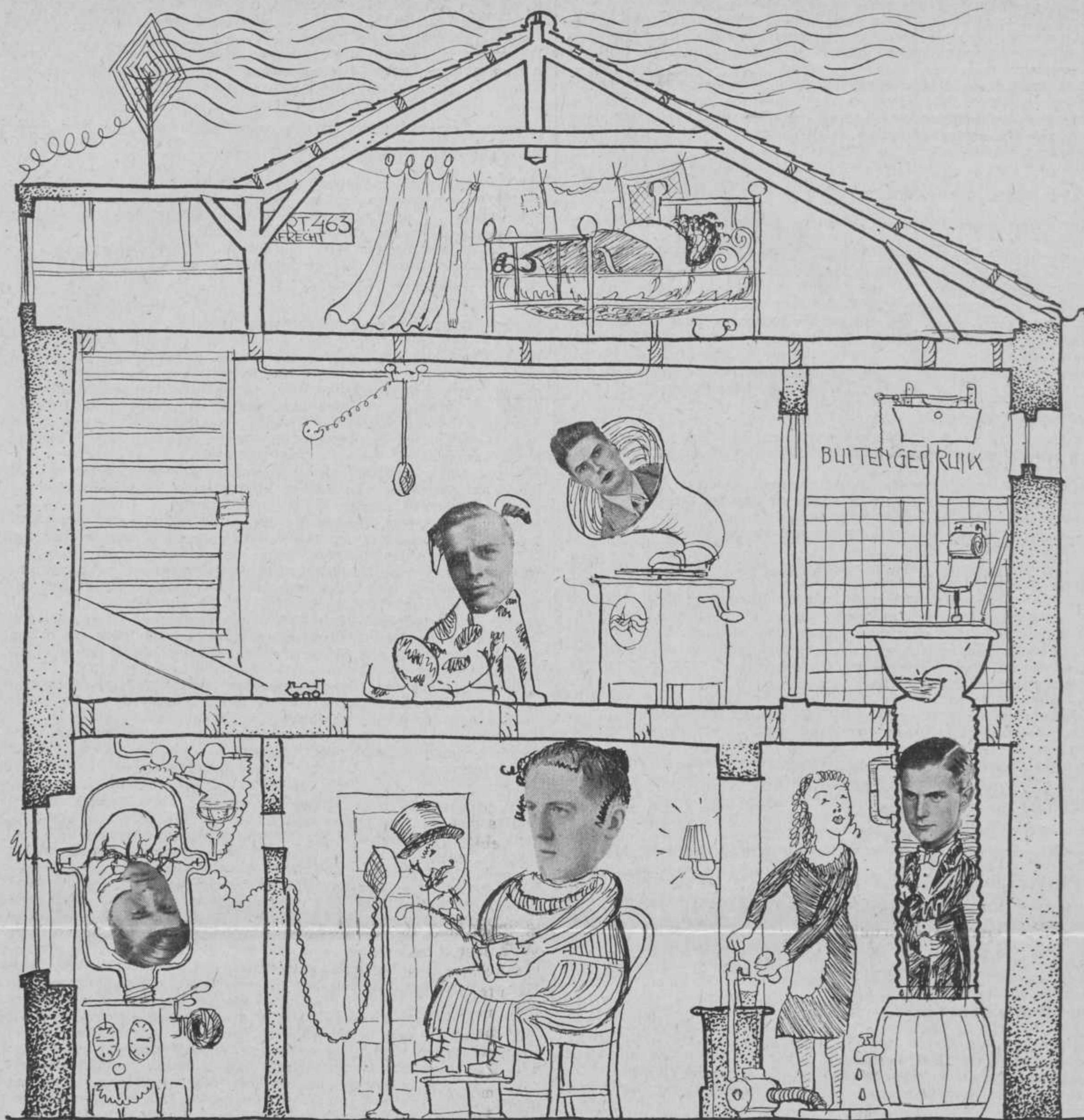
Slechts met uiterste krachtsinspanning van allen kan het Corps in de komende jaren vervlakkende werking van zijn grote ledenaantal te boven komen.

Waar een daling van den levensstandaard thans vrijwel algemeen is verdient het finantieel beleid in het Corps bijzondere aandacht. Sedert geruimen tijd is er een streven waar te nemen om zoveel mogelijk de geldelijke verplichtingen die het Corps aan zijn leden oplegt in overeenstemming te brengen met de overweging dat het niet finantieel redenen mogen zijn die het lidmaatschap belemmeren.

De meest voor de hand liggende methode is om door middel van een systeem van progressieve contributie, of wel door het stichten van een algemeen fonds, in bepaalde gevallen vermindering van contributie te verlenen.

Bezielt men echter het betrekkelijk geringe aandeel die de contributies in de totale uitgaven van een Corplid hebben, en ook de praktische moeilijkheden die aan de ten uitvoer legging van een dergelijk plan verbonden zijn, dan blijkt dat eerder gestreefd moet worden naar een versobering in het Corpsleven zelf.

In hoeverre de kosten, verbonden aan het dagelijkse leven en aan speciale feestelijkheden, verminderd kunnen worden, zonder afbreuk te doen aan het Corpsleven, is een punt dat terdege ons aller aandacht verdient.

Ik doe een beroep op de besturen der onderverenigingen om zoveel mogelijk in die richting te werken.

Geen financiële verplichting in het Corps is echter zo groot of zij valt in het niet bij de gevolgen van een verloren jaar. En waar het Corps zijn uiterste krachten inspant zich financieel aan te passen, mag het van zijn leden verwachten, dat het niet studieredenen zullen zijn die hen van actieve deelname weerhouden. Het Corps zou in de uitvoering van haar taak te kort schieten wanneer het niet ruim voldoende gelegenheid voor studie overliet, en zou daarmee tevens haar eigen belangen schaden.

Een mislukt examen in Mei heeft een bedorven vakantie en een halve groentijd tengevolge. Terwijl een in de eerste jaren verwaarloosde studie een van de redenen kan zijn dat men in latere jaren zijn verplichtingen aan het Corps niet kan nakomen. De, speciaal in het laatste jaar, zo funeste accumulatie van bestuursfuncties was hiervan een van de gevolgen.

In het afgelopen jaar is er op sommige punten een goede verhouding met de burgerij tot stand gekomen. Dit is een bijzonder verheugend verschijnsel, daar wij ons niet moeten ontveinzen dat op andere punten en wel met speciale groepen eerder het tegendeel overgeste te constateren is.

Het betreft hier geen grootscheepse manifestaties of openlijke botsingen, doch slechts nauwelijks merkbare uitingen van een duidelijk voelbare onwelwillende houding, dikwijls gebaseerd op herinneringen aan excessen van lang geleden. Wij kunnen de redenen voor een duidelijke houding aan een beschouwing onderwerpen, maar kunnen haar bestaan niet ontkennen.

Een ernstig rekening houden met deze feiten en een onderzoek naar haar oorzaken kan voorkomen dat wij eerlang in een onoverbrugbare kloof staren.

MIJNE HEREN

Het zal U duidelijk zijn dat het Corps in een bijzonder moeilijke periode verkeert en dat het niet een kleine groep alléén kan zijn

die hierin verandering brengt.

Een levendige bespreking van alle problemen in het besef dat ieder lid mede verantwoordelijk is voor de ontwikkelingsgang van het Corps is onontbeerlijk om de komende periode, waarin vele belangrijke beslissingen genomen zullen moeten worden, in goede banen te leiden.

Wanneer de ouderen ervan doordrongen zijn dat binnen afzienbare tijd hun plaatsen zullen worden ingenomen door generaties die onder ongewone omstandigheden hun intrede in het Corps deden en de jongeren zich open stellen voor datgene wat er in het Corps leeft, dan zal veel bereikt zijn.

Maar nog belangrijker zal het zijn indien de oude levenskracht wederom haar intrede doet om over 1½ jaar het 100-jarig bestaan van het Delftsche Studenten Corps op waardige wijze te kunnen herdenken.

Ik heb gezegd.

De Senaat van het Delftsch Studenten Corps heeft zich op 5 November j.l. als volgt samengesteld:

P. C. VIETS,	President.
B. W. VAN DER VLUGT,	Secretaris.
R. J. H. ROELL,	Thesaurier.
J. E. WATERMAN,	Archivaris.
H. HUPKES,	Commissaris.

Namens den Senaat,

B. W. VAN DER VLUGT, Secretaris.

DELFTSCHE SCHOUW

In het televisieapparaat
Dat bij de Schouw op het nachtkastje staat
Schuiven en zwieren de lijnen dooreen
Fluiten en flieren de toonen doorheen
Boeberdeboek en badderderbak
Dansen de beelden; ze zijn nog wat zwak.

Een kleine druk — 5 lampen branden —
Doet ons bij d'uitzending belanden
Men is juist bij verand'ring van programma
Een changement van 't lintengamma
Op de plaat zit
The newest hit

En terwijl het Corps in angstzweet ligt te steunen
Begint de militair zacht lispelend te kreunen:
„Hello, Hello, boys,
Here's your masters voice”.

***

In de keuken zegt de kokkin der kokken
— Licht zwaaiend met haar blonde lokken;
„Neem een windei
Doe er zout bij
Motorolie is goed
Spiegelsaus te zoet

Een mespunt odinballen
(Voorzichtig dames niet laten vallen)
Is het recept te zwaar
Geen bezwaar
Een beetje lucht
Van de vlugt
Geeft mooi schuim
Denk om de fluim
Die kan 't bederven
Dit lucht vrij gebak
Dient U op met kak
Gerold in jacquet
Is 't net een croquet
Gepaneerd in rok
Groene of rode
Linten is de mode”.

***

Nagekomen inzendingen.

Wat doet ge hier?
Ik zoek mijn club,
Welk nummer?
45 Meneer . . . .

Eens mocht het Corps roemen over zijn clubs. Nu echter,
45 clubpresidenten, 45 installatie's, 45 clubtafels, 45 clubkoffie-
tafels. Waar gaat dit naar toe. Alleen nummers, nummers
blijven over van het Delfsch Studenten Corps . . . . Ik zakte
kreunende en uitgeput in mijn stoel.

Door een glazen huid omgeven
Zit de thesaurier te beven
Goddank, zoo knus omsloten
Kan hij kalm het Corps begrooten

Dit adellijk Parapsychopaaltje
Dit Prinsenhofspiraaltje

Kan als asceet zich mooi verstoppen,
Door zijn selecte woorden aesthetisch te bekleeden
Praat hij zich met die vieze leden
Niet zonder elegantie
De noodige distantie
Wie zal toch zijn tijd verknoeien
Met deze lamp te doen ontgloeien?

***

't Waterdier
Heeft veel plezier.
Zie hem zitten in zijn buis
Voelt er zich prinsheerlijk thuis,
Zoo select en zoo verheven
Zelfgenoegzaam en trevreden
Wat kan hem de horde geven?

Waterhoen
Cultuurbloem
Doe eens wat
(of hol vat?).
Denk aan Boom
ook zoo sloom.

Net is het spoorpraatje te horen
Of geblaf komt dit verstoren

Fikkie
Likkie

Ja, inderdaad, de commissaris!
Welhaast 't laatst van allen
Hoevele and're functionares
Hoopte, dat hij zou vallen?
Hoe menig herbje ging sneller loopen
Hoe menig tuurtje stond lokkend open?
Ach, wie heeft niet al gepoogd wat te verschuren
Met Zijl en Nol? Het mocht niet duren
Dit ambt is nu de hond beschoren
Steeds zal de premier het bevel doen hooren:
Sa, Sa, beestje, hup es,

12, 13, 14, 15 . . . .

De glazen op het tafeltje telden luidruchtig.
„Hou op”, schreeuwde ik,
Het gouden hek kronkelde zich van plezier.
Ik kreeg een schok, ook de stoel achter mij mompelde

16, 17, 18, 19 . . . .

Trek je smoel af.
Lachend wees het bierpulletje op vogel Phoënix.
Op je krent, zei ik.
Maar toch keek ik, drie feestenden kopjes koffie telden ijverig

20, 21, 22, 23 . . . .

„Stel je voor”, stotterend kwam het er uit.
De Phoënix daalde voor mij neer.

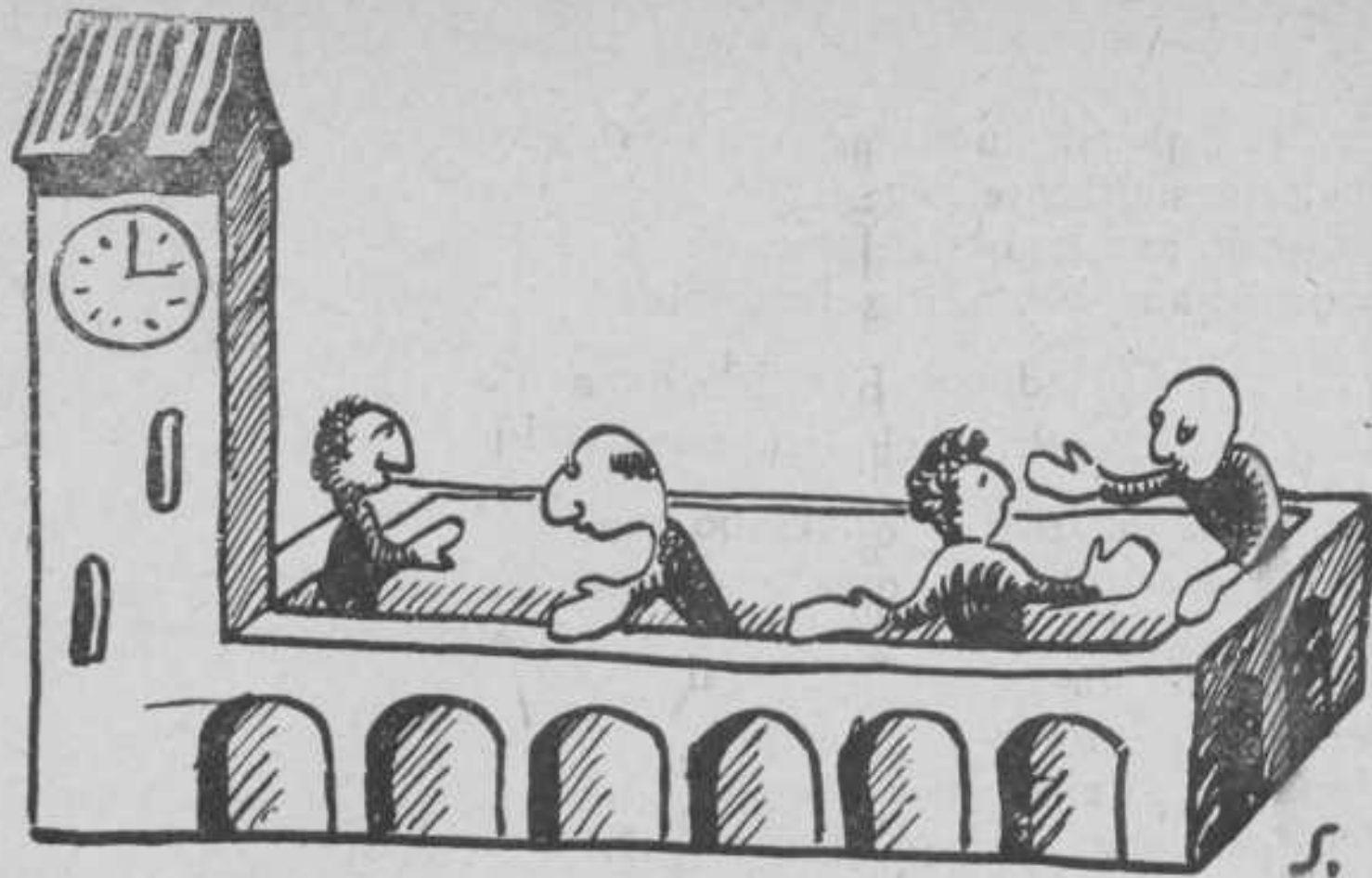
24 . . . .

Ik moest wat koffie hebben,
25 . . . . meneer, zei Lucas.
Kotsend rende ik weg

26, 27, 28, 29 . . . .

De urinoirs bruiste mij dit toe.
Ik kon niet meer, ik moest weg.
De deur door, eindelijk weg,
relaas keek ik om, daar stond 30
Phoënixstraat 30 . . . . was het maar een droom.

Tiwecor.

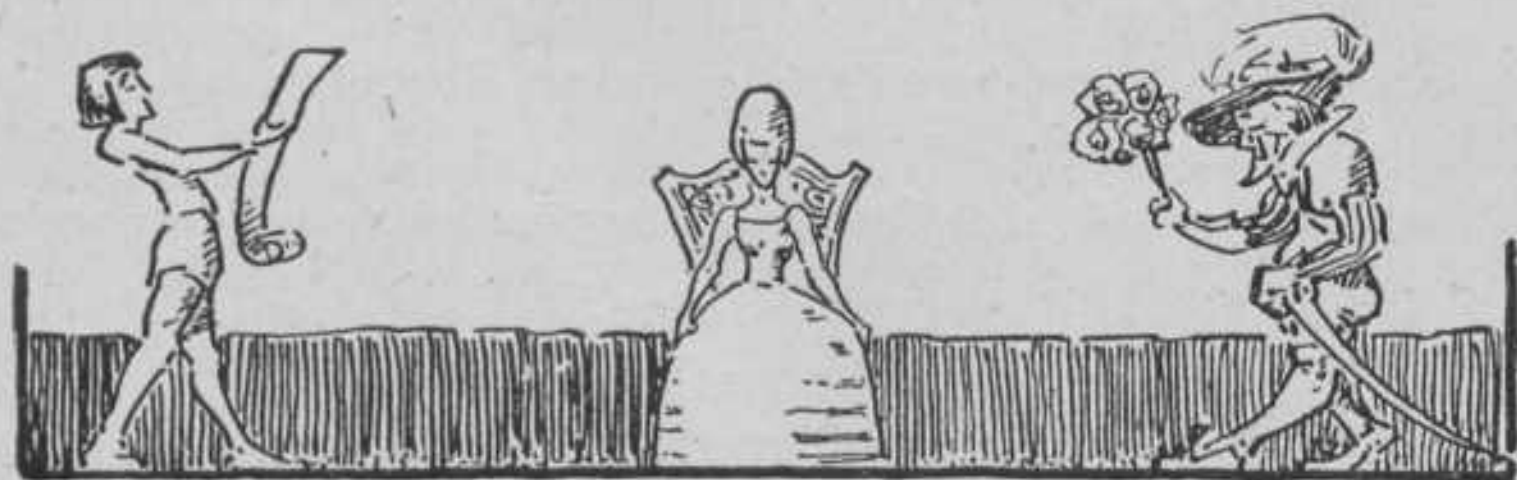
De parkeerplaatsen loopen al weer leeg voor het „Hous of Lords.” Een tram giert voorbij vol menschen verhout van verveling en zorg. Een paar kinderen probeeren een knoop in een lantaarnpaal te leggen en achter me valt een musch dood uit een boom. Het is drie uur en ik ben aldoor bang in slaap te vallen op het terras waar ik zoo heerlijk gemakkelijk zit te wachten. Om de vijf minuten controleer ik of de klok in de beurs wel echt loopt. Hij moet nu toch heusch gauw komen.

Als een kind uit de kooi, zoo groeit de Jood op, de Beurs uit. Hij kijkt zoekend rond, hij zal me nu zoo wel vinden en ik bestel daarom nog gauw één koffië.

Hij begint nu al last te krijgen van de wolken die hij met moeite uit elkaar scheurt; twintig meter verder begint het hard te regenen. Hij tilt de spits van de Oude Westertoren en zijn sigarenpeuk verdwijnt er in. De motorwagens komen al de hoek omloeiën, het zal nu wel flink nat worden. Z'n witte hand grijpt naar de Bonneterie; een stofwolk stijgt ten hemel, opzij vallen de winterjassen en de colbertjes er uit, het gebouw wordt naast Peek en Cloppenburg gezet, met een natte vinger en een beetje zand worden ze aan elkaar gelijmd. Een tweede greep brengt de Hema naar boven, daar schijnt hij iets op tegen te hebben, ze verdwijnt met een groote zwaai in de richting Scheveningen, terwijl er stralen zuurtjes en 4711 aan alle kanten uitspuiten.

Dan plukt hij Heck, de Bock, Grand Hotel Terminus, Gamba en de daktuin van de Bijenkorf, dit smakelijk bouquet krijgt een plaatsje op de Maliebaan. Het Staatsspoorstation gaat naar Scheveningen om als Pier te dienen, Riche Bar er boven op. Het wordt nu aardig leeg in de binnenstad. Z'n oogen gaan als zoeklichten heen en weer langs de overblijfselen.

Dan valt z'n oog op mij — nee hij kijkt er niet even naast, hij kijkt naar mij — en z'n gezicht komt nader en nader..... Heel Klein-Azië strekt zich voor me uit: zijn voorhoofd een groote gele woestijn waardoor een enkele ader stroomt als de Jordaan, zijn neus, als de Libanon en zijn peuk als de Sinai; kleine gele beekjes stroomden door een delta aan de Dode Zee: zijn oog. Beneden aan opent zich het zwarte Afrika met al zijn schatten, kermend verdwijn ik in zijn portefeuille. P.

FEUILLETON

Het lijk in de zuurkast.

(N.B. Alle personen die in dit verhaal voorkomen zijn volkomen fictief. Gelijkenissen met onverhoopt nog levende personen zijn echter door ons met boze opzet aangebracht.)

Korte inhoud van het Volgende.

Voor de domme lezer die ongetwijfeld niet in staat zal zijn de weliswaar gezellige, doch nooit verwarde compositie van dit litterair meesterwerk geheel te volgen, noch capabel

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

Het Mierediertje.

Te midden van het zachte mos
Lag op zijn rug het Mierediertje
En keek door de boomen naar het bosch,
Terwijl hij dacht aan Slieremiertje.

En had hij haar dan niet gezoemd?
Dit zachte, teere mieremondje.
En had hij haar dan niet genoemd?
„Mijn allerliefste luizekontje!”

Hij drukte uit in een schoon gedicht
Hoe teeder hij haar immer mint
Toen had zij zich koeltjes opgericht:
Ach dier. Ik heb een ander mier tot vriend.

HeWe.

LITERAIRE KRONIEK

*Gedachten bij „War Through Artists' Eyes”.
Selected and Introduced by Eric Newton.*

Als hij de oogen sloot, moest hij 't opnieuw beleven. Het was nu wel lang voorbij, die tijd was ver weg op dit oogenblik. Ver weg leek het allemaal, ver van wat hij deed nu.

Hij leunde achterover.

Toch, als hij zijn oogen dicht deed, zag hij het weer voor zich. Waarom zou hij het eigenlijk nu zich herinneren? Raadselachtig was die verzameling indrukken in zijn geheugen, wat was de reden, dat hij dit nu juist weer moest zien?

Hij moest zich dwingen aan iets anders te denken.

Alles had nu weer normale proporties; het was voorbij en zoo als het geweest was voor de oorlog, zoo was het nu ook weer, het kringetje van denken, het eigen doel van nabije handelingen, de rust. Hij kon zich alle andere dingen weer gemakkelijk herinneren, zijn jeugd, de vertrouwde dingen, de geur van erwtesoep en de peper, die hij er op strooide, Zondags, de hond, Milly . . . .

Plotseling was hij duizelig en steunde hij zijn hoofd op beide armen, die hij voor zich op tafel had uitgestrekt op de toetsen van de typewriter. Eenige letterarmen staken dwaas in de lucht en op het witte vel stond:

*Aan den Weledelgeboren Heer
den Heer . . . .*

Felblauw was de lucht en het spiegelde blauw in het gladde water. Hij keek tegen de zon in, waar tot aan de horizon de zee vol leek van blikkerende visschen. Dichterbij verbreedde het zich tot een baan van wit vuur, dat hem dwong de schroeferige oogen te beschermen met zijn bont-wanten. De nacht had weer meer tijd tot waken en angstige gedachten gegeven, dan tot slaap, Hell! als je te weinig slaap gekregen had, werd je zoo rillerig en leek de heldere dag zoo onwezenlijk scherp.

Trouwens angst maakte alles niets beter. Alles — nu in de verwachting van de aanval — leek blauw; het dek, de stalen wanden van het oorlogschip, de stalen spanten van de brug

om zijn vuige sensatielusten tot het eind te bedwingen, willen wij reeds nu de verhelderende laatste zinnen laten volgen, waarmede wij menen te gemoet te komen aan de diep gevoelde, doch bij de meeste feuilletons onbevredigd blijvende, behoefte om de laatste bladzijde het eerst te lezen.

In tegenstelling tot het lijk wordt de moordenaar pas in het laatste gedeelte van het boek ontdekt (door U). Wat U daarentegen wel zal interesseeren is het verhaal van een zeer eenvoudig gehouden liefde (zie het Hoofdstuk „Het gevonden elastiekje”) dat als een roze draad door deze lugubere geschiedenis heen loopt. Het probleem van het Neo-hudisme wordt in dit verband slechts gesteld, niet beantwoord; het zal wel haast onnoodig zijn hier uit te wijden over onze ernstige bezwaren tegen de gebrekkige sexueele voorlichting van overheidswege. Het zal U na het bovenstaande niet verwonderen dat dit boek als volgt eindigt:

„Nooit meer een morgen! Uit het nachtelijk donker van haar oogen weerkaatsten de sterren als laatste lichtpunten in het ten einde spoedende bestaan van de eeuwig gedoemde. Haar gefluister „Ja!” is nu niet meer het begin, maar de negatie van het leven, de aankondiging van de dood; voor de grijnzende knormaagd heeft het zwoele galgenmaal der liefde geen dessert.

de figuren van de vier matrozen in zwemvesten voor hem en ook het vliegtuigmoederschip, dat als een reusachtige kurk, vlak bij hen dreef.

Een torpedoboot passeerde, een groote zigzag makend van de zonnebaan, een zacht geronk was hoorbaar boven het geruis van water.

Dan — plotseling — een wit kegelvormig licht — gevolgd door een harde knal. Tegelijkertijd eenige zwarte wolkjes tegen de flikkerende hemel . . . de Ark Royal had gevuurd. Hij richtte zich op. Haast werktuigelijk tikten zijn vingers zachtjes op de toetsen. Dan zich vermannend, ratelden de regels op het papier.

. . . In antwoord op Uw schrijven d.d. 20 October 1946, deelen wij U mede dat Uw offerte niet aan de door ons . . .

H.S.

*

Het is een aanvaard gerucht dat niet alleen hockey-wedstrijden, maar ook middeleeuwsche veldslagen een enkele maal uitgevochten zijn met dobbelstenen. En zeer zeker was in het algemeen het karakter van den oorlog in de Middeleeuwen geheel anders dan tegenwoordig. Strijd in die dagen was den man waardig, het was een edele besteding en meestal hoogstaand einde van het toch zoo kort toegemeten leven. Een man had de kans om dat wat hem min of meer rechtens toekwam, ook nog metterdaad en door eigen initiatief, moed en volharding te verwerven. En voor ons, die nu reeds meermalen de neiging hebben ons leven en zeker onze studentenmaatschappij als een spel te beschouwen, ligt het voor de hand den oorlog in die tijden te zien als een spel, weliswaar met de hoogste inzet, maar daarom ook te meer opwindend en alles opeischend.

In een vernieuwde beschaving met zijn burgerlijke angst voor eigen dood en misschien te hooge waardeering van het individu is de oorlog geworden tot een afgrijselijke en verbitterde afslachting op groote afstand, gepaard gaande met haat en andere hartstochten, zoodat figuren als Cyrano de Bergerac en ook Don Quichotte uit den tijd en uit de toon vallen; zoodat het levensspel der Arabieren, beschreven in „Terre des Hommes” naïef en bekrompen lijkt.

Maar wij die zelf een oorlog meemaakt en doorleeft heb-

ben, die in onze nabijheid de reacties en overpeinzingen hebben leeren kennen van velen, die er actief aan deelnamen kunnen vaak de hooge waarheid van het bovengeschrevene aanvoelen, moeten veelal bekennen — ik zeg het met schroom — dat wij te midden van dat onrecht, van die afslachting, wellust, nood en ontbering, eerlijk gezegd mooie, zelfs gelukkige uren beleefden. Wel slijpt de tijd de scherpe kanten er af, maar onmiskenbaar was in ons een nobelheid en een diepte, die we nu niet meer kennen.

Het is dan ook niet hierom, dat wij de tegenwoordigen oorlog verwerpen en verachten, maar omdat het eerste doel van het moderne oorlogsapparaat is: vernietiging en verwoesting. Hij overwint, die het meest aan oorlogspotentieel, aan menschenmateriaal, aan grondstoffen en in laatste instantie aan geld kan opbrengen en niet hij die de moedigste, de vlugste, de behendigste of de verstandigste is.

En dan vragen wij ons af, als wij dit weten en als waar erkennen en als wij onszelf zien als de toekomstige leiders van alle mogelijke ondernemingen, machtig over de aanmaak en aanvoer van oorlogspotentieel, menschenmateriaal grondstoffen en geld, waarom zouden wij dan niet terugkeeren tot die mentaliteit, of liever opbouwen, forceeren een nieuwe vorm van strijd? Waarom zouden wij niet, juist als wij dit doen in ons Corps, in onze plaatselijke societeit of op onze eenzame buitenpost, komen tot een oorlogvoering, gebonden aan tal van regels en wetten, die de ontijdige en totaal onverdiende dood en vernietiging vervangen door uitschakeling bij afspraak? Waarom zouden wij niet gooien met bommen; gevuld met roode inkt, en afspreken, dat hij die met roode inkt is getroffen, uitgeschakeld is. Waarom zouden wij niet bij de ingang van een stad, alom rood gekleurd van inkt, daar het niet bij machte was de vliegtuigen te verjagen met zijn met roode inkt geladen glazen kogels, een bordje plaatsen „Verwoest”.

„Belachelijk”, zult U nu zeggen; maar het zij slechts een illustratie van het soort oorlogsspel, dat ik bedoel. „Dan blijft een doodgeboren ideaal, verre van iedere kans op verwezenlijking”, spreekt U weer. En dan weet ik wie U bent, hoe ver U bent van Uw uren van inspanning en angst, hoe ver ook van het wezen van Uw „gezelligheidsvereniging”; dan weet ik dat Uw hoed niet versierd is met een „panache”.

L.I.

En om en om en om draait de aarde.

En om en om en om draaien de menschen in duizelingwekkende leegheid van geboorte en paring en dood.”

HOOFDSTUK I.

„Dit is een ingewikkeld geval” zei Commissaris Van der Zeever vrij slaperig, want het was after all nog maar een kwartier geleden dat een onbekende hem telefonisch de inlichting had verstrekt dat er op de Societeit „Phoenix” een van moord afkomstig lijk te bezichtigen viel. Nu was het half vijf en hier stond hij in een half verlichte en schijnbaar verlaten societeit.

„En toch.....” zei van der Zeever.

„Wie bent U?” zei iemand die uit het halfduister opdook.

„Van der Zeever, commissaris van politie.”

„Klinklaar, commissaris van het Consumabel. Wat zoekt U hier?”

Van der Zeever legde het hem uit, legde het uitvoerig uit, legde het zóó uitvoerig.... Enfin. Klinklaar knikte ernstig.

„Weet U zeker dat U zich niet heeft laten....”

„Misleiden? Hm. We zullen zien!”

Wat doet een commissaris (en dan nog van politie) wanneer hij een lijk zoekt? Wij weten het niet. Iets anders wordt het

natuurlijk wanneer een commissaris een lijk vindt.

„Aha!” zei de commissaris toen hij de zuurkast zag. (Hij kon hier werkelijk niets anders zeggen. Cf. het zeer heldere werk „Das Aha — erlebnis während neuere Kriminaluntersuchungen, beobachtet mithilfe der chromosom-spektralanalyse bei Körperlichen Leichnam-betrachtungsreaktionen” Herausgegeben Dachau 1944, Band IV, 4. Teil, 1 Abschnitt, Seiten 522-524 sqq.)

„Belachelijk”, zei het consumabel.

Maar het was dan toch maar een eng gezicht met dat lijk en dat bloed en zoo en de Phoenix die er zoo'n beetje slingerend boven zweefde. En dat lijk lag daar zoo maar ongeneerd achterover te liggen, zoo echt vredig en gelukkig nog in den dood, met het kleine borrelglasje in de doode rechterhand, het revolvertje in de linker en kijk nou eens in die buik stonden twee messen als soldaten op wacht en uit één van die meswonden sijpelde het bloed over het vest en over de tafel en op de grond en daar zei het TIK één twee drie TIK één twee drie TIK één twee drie TIK één twee....

Waarom zei het consumabel dan „belachelijk”?

(wordt vervolgd.)

Delftsche Studenten Debating Club.

De D.S. Debating Club opende haar nieuwe verenigingsjaar Maandag 4 November met een debat over de politieke zuivering. Prof. Mr J. F. M. Duynstee voorzitter der Stichting voor Politieke Delinquenten leidde dit onderwerp in. In een scherp betoog verzet hij zich tegen diegenen die de vrijlating van politieke delinquenten met alle ter beschikking staande rechtswaarborgen omkleed willen zien. Het perfectionisme dat het Recht om haars zelfs wil gehandhaafd wil zien is verwerpelijk; Recht dat niet in een concrete situatie aan het welzijn van ons Volk is aangepast is geen Recht, zelfs geen werk van het gezond verstand.

Bij hun terugkeer in de maatschappij zullen de politieke delinquenten, onze onmacht tot massale heropvoeding brengt dit mee, in het werkelijk leven gezuiverd moeten worden en niet door een technisch-juridische commissie.

Voor jeugdige leden van S.S-formaties e.d., destijds 15-17 jarigen moet echter heropvoeding voor bestraffing gaan.

De studenten zuivering acht spreker in verhouding tot het geheel volkomen onbelangrijk. Wel erkent hij het recht der studenten onderling tot zekere disciplinaire respresailles over te gaan.

Mocht men na de inleiding, die Prof. Duynstee als een bekwaam spreker en handig advocaat deden kennen, al geen hoge verwachtingen koesteren over het resultaat der critiek, dat ook de pogingen hiertoe met een enkele uitzondering slap en ondoeltreffend bleken was een volledige teleurstelling. Inleider en onderwerp hebben meer en beter verdiend.

Dat tenslotte het probleem der politieke zuivering deze avond slechts een kleine vijftig belangstellenden kon trekken meld ik U zonder commentaar.

v. G.

VEREENIGINGEN

D.S.T.G.

Om een indruk te krijgen van het aantal leden en eerstejaars, dat de uitvoering van het D.S.T.G. op 29 November ter gelegenheid van het dertiende Lustrum van het Gezelschap, wenscht bij te wonen, is het noodzakelijk dat men zich daartoe op Maandag 18 November en Dinsdag 19 November a.s. op de Societeit „Phoenix” opgeeft. Wil men naar de uitvoering en daarop volgend souper-dansant, dan moet men zich op deze dagen opgeven.

Indien prijs gesteld wordt op het behouden van het clubver-

band tijdens de uitvoering, moeten op genoemde data de vertegenwoordigers der clubs, deze in hun geheel opgeven. Zoo veel mogelijk zal hiermee dan rekening gehouden worden. Daar verwacht mag worden dat het aantal gegadigden grooter zal zijn dan het aantal beschikbare plaatsen zullen degenen, die door het noodlot getroffen zullen zijn, Donderdag 21 November op een lijst op de Societeit „Phoenix” bekend gemaakt worden.

De Directeur.

VIERING VAN HET XIE LUSTRUM DER D.S.A.F.V.

Vrijdag, de 22ste November 1946.

Het programma is als volgt:

5 uur n.m. Receptie van het bestuur voor leden en genoodigden, gevolgd door borrelen aan de haard. Daarna diner op de bovenetzaal. Na afloop 't begin van de fotojacht door Delft, ook voor niet leden. Dan de wereldpremière van de film „TROUVAILLE”

uit eigen studio, met voorfilm.
De kosten voor 't geheel bedragen f 5,-
Voor de fotojacht alleen f 0,50.

Namens het bestuur der
D.S.A.F.V.
M. H. LUBBERS,
Secretaris.

REPETITOREN

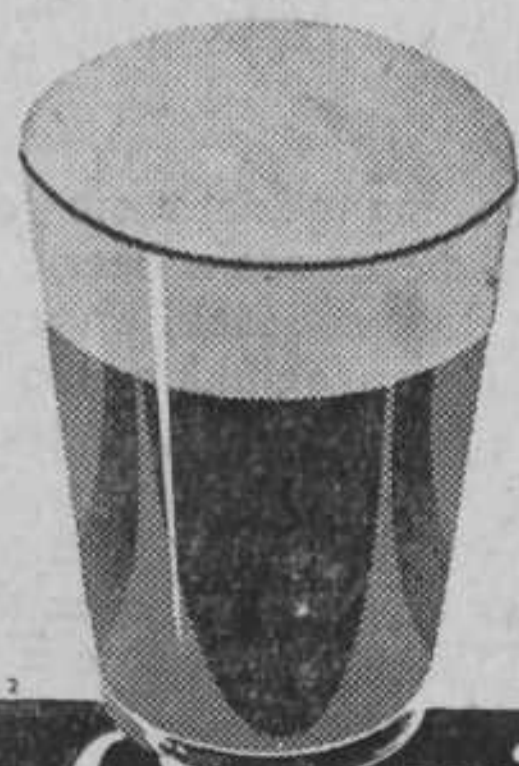
Dr ir C. J. D. M. Verhagen n.i. Botaniestraat 30, Delft.
Repeteert en tenteert Natuurkunde.

Ir O. L. Donker, van Leeuwenhoeksingel 40, Delft.
Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica, Electrotechn. B.C.

H. A. Lauwerier. Repeteert Wiskunde P₁ en P₂
Inlichtingen: Lindestraat 2 Den Haag

Ir F. Algiz repeteert Mechanica en Electrotechniek.
Inlichtingen Westerlookade 16a, Voorburg, Tel. 779092 (Den Haag)

OUDE JENEVER
Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig
DE KUYPER

'n vorstelijk
glas bier

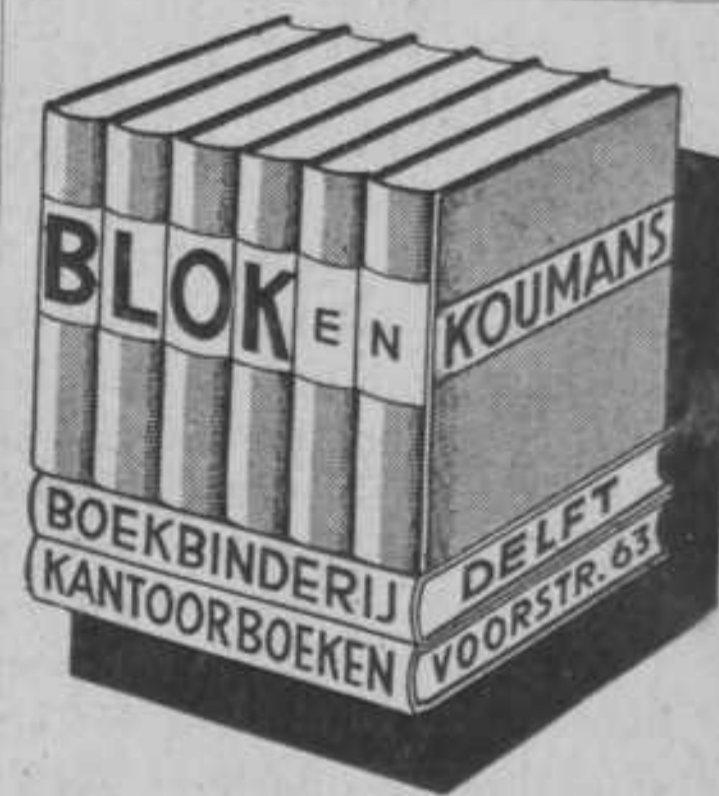

Oranjeboom

Fotograaf ...

DE KUYPER
Delft

KOORNMARKT 72

HEINEKENS BIEREN

Overal en Bovenal

Hoofdagenschap: **J. T. POST**
VROUWJUTTELAND 4 DELFT - TELEFOON 92

Drukkerij Waltman (A. J. Mulder) - Delft